

WYROK Z DNIA 12 MARCA 2009 R.
SNO 9/09

Przewodniczący: sędzia SN Edward Matwijów (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Małgorzata Wrębiakowska-Marzec, Kazimierz Zawada.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem sędziego Sądu Okręgowego – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2009 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem obwinionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt (...)

1. u t r z y m a ł w mocy zaskarżony wyrok;
2. kosztami odwoławczymi postępowania dyscyplinarnego o b c i ą ż y ł Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym zarzucił sędziemu Sądu Rejonowego, że w dniu 24 maja 2007 r. w A. jako sędzia tamtejszego Sądu Rejonowego, będąc sprawozdawcą i przewodniczącą składu orzekającego w sprawie karnej sygn. akt II K 625/05 przeciwko Janowi G. i 15 innym oskarżonym o czyny z art. 286 § 1 k.k. i inne, obejmującej w zakresie przedmiotowym 323 zawnioskowanych aktem oskarżenia świadków, a także inne materiały procesowe zebrane w 100 tomach akt – bezpodstawnie odroczyła rozprawę na pierwszym jej terminie, odwołując również pozostałe wyznaczone do dnia 29 listopada 2007 r. kolejne terminy rozpraw w tej sprawie, przez co dopuściła się rażącej i oczywistej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., art. 366 § 2 k.p.k., art. 34 § 3 k.p.k. oraz art. 401 § 1 k.p.k. i art. 404 § 1 k.p.k., a także uchybiła godności urzędu sędziowskiego poprzez naruszenie § 2 i § 8 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów wprowadzonego uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa nr 16/2003 z dnia 19 lutego 2003 r., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 u.s.p.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 6 lutego 2008 r., sygn. akt ASD (...), uznał sędziego Sądu Rejonowego w ramach zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego za winną tego, że w dniu 24 maja 2007 r. w A. jako sędzia tamtejszego Sądu Rejonowego będąc sprawozdawcą i przewodniczącą składu orzekającego w sprawie karnej II K 625/05 przeciwko Janowi G. i 15 innym oskarżonym o czyny z art. 286 § 1 k.k. i inne, obejmującej w zakresie przedmiotowym 323 zawnioskowanych aktem oskarżenia świadków, a także inne materiały procesowe

zebrane w 100 tomach akt – odraczając rozprawę na pierwszym jej terminie odwołała bezpodstawnie pozostałe, wyznaczone do dnia 29 listopada 2007 r. kolejne terminy rozpraw w tej sprawie, przez co dopuściła się rażącej i oczywistej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., art. 366 § 2 k.p.k., art. 34 § 3 k.p.k. oraz art. 410 § 1 k.p.k. i art. 404 § 1 k.p.k., a także uchybiła godności urzędu sędziowskiego poprzez naruszenie § 8 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów wprowadzonego uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa nr 16/2003 z dnia 19 lutego 2003 r., czym wypełniła dyspozycję przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2007 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i za ten czyn na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierzył jej karę upomnienia.

Odwołanie od tego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wniósł Minister Sprawiedliwości, który zarzucił rażąco łagodność orzeczonej kary dyscyplinarnej upomnienia w stosunku do przypisanego obwinionej przewinienia dyscyplinarnego i domagał się na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. zmiany wyroku w zaskarżonej części przez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionej za przypisane przewinienie na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 u.s.p. kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 27 czerwca 2008 r., sygn. akt SNO 51/08, uwzględniając odwołanie Ministra Sprawiedliwości uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 2 października 2008 r., na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 u.s.p., orzekł wobec sędziego Sądu Rejonowego, uznanej za winną wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 lutego 2008 r., sygn. akt ASD (...), przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p., karę dyscyplinarną w postaci przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Od powyższego wyroku odwołanie wniosła sędzia Sądu Rejonowego w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając temu orzeczeniu rażąco surowość kary w stosunku do wagi przypisanego jej czynu domagała się na podstawie art. 109 § 5 u.s.p. odstąpienia od jej wymierzenia, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podniosła, iż w dalszym ciągu uważa, że jej merytoryczna decyzja o odroczeniu sprawy, która później stanowiła podstawę do wszczęcia wobec niej postępowania dyscyplinarnego była słuszna. Obecnie toczące się wobec niej postępowanie dyscyplinarne jak i dwa poprzednie prawomocnie zakończone orzeczeniem kary dyscyplinarnej nagany, są wynikiem konfliktowej sytuacji, która wytworzyła się w sądzie. Obaj jej przełożeni Prezesi Sądu Rejonowego

i Okręgowego zamiast rozwiązywać problemy na drodze polubownej uruchomili środki dyscyplinarne.

W związku z powyższym autorka odwołania stawia pytanie czy zachodzi przesłanka tak surowego jej ukarania na drodze dyscyplinarnej.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Wniosków odwołania sędziego Sądu Rejonowego oraz argumentacji zawartej w uzasadnieniu tego środka odwoławczego nie można zaakceptować.

Kara dyscyplinarna w postaci przeniesienia na inne miejsce służbowe, która została orzeczona wobec obwinionej jest niewątpliwie karą surową. Ale na tle całokształtu okoliczności tej sprawy, które miał na uwadze Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny nie jest ona na tyle rażąco i niewspółmiernie surowa, że zachodziłaby potrzeba jej złagodzenia.

Nie można bowiem było nie dostrzec takich okoliczności, na które powołał się Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji, że sędzia Sądu Rejonowego była już dwukrotnie karana dyscyplinarnie karą nagany za przewinienia o podobnym charakterze.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny słusznie przyjął, że stwierdzona prawomocnie przewlekłość postępowania, która nastąpiła w dwóch sprawach obciąża również tego sędziego. Nie mogła również pozostać bez wpływu na rodzaj kary orzeczonej w przedmiotowej sprawie oczywista i rażąca obraza przepisów postępowania karnego, o których mowa w opisie przewinienia. Podjęcie decyzji o zdjęciu z wokandy kilkunastu spraw wyznaczonych w różnych terminach w sytuacji procesowej, która mogła być rozwiązana w sposób bezkolizyjny w inny sposób, świadczy o braku rzetelności obwinionej. Takie postępowanie godziło w dobro wymiaru sprawiedliwości.

W tej sytuacji, uznając, że orzeczona kara dyscyplinarna przeniesienia na inne miejsce służbowe odpowiada wadze przypisanego obwinionej przewinienia, uwzględnia w sposób należyty rozmiar szkody jaką swoim zachowaniem obwiniona wyrządziła dobru służby, podważając zaufanie do nieskazitelności charakteru sędziego, nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosków odwołania Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak na wstępie.